

Sygn. akt VI GC 1315/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S.A. w organizacji w W.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. w organizacji w W. kwotę 2.563,13 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt trzy złote trzynaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1.948,13 zł (tysiąc dziewięćset czterdzieści osiem złotych trzynaście groszy) od dnia 28 maja 2016 roku do dnia;

- 615,00 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 87,50 zł (osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1315/16/3

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna w organizacji w W. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5 466,61 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 maja 2016 r. do dnia zapłaty co do kwoty 4 851,61 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty co do kwoty 615 zł. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dnia 3 października 2016 r. na podstawie umowy cesji wierzytelności nabyła wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową wyrządzoną w pojeździe S. (...) o nr rej. (...) od (...) A. K., który w dniu 24 czerwca 2016 r. nabył tę wierzytelność od R. G., który w dniu 14 czerwca 2016 r. nabył tę wierzytelność od pierwotnie poszkodowanego B. W.. Pierwotny poszkodowany był właścicielem ww. pojazdu, który

został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 27 kwietnia 2016 r. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody częściowej i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 3 733,94 zł. Powódka w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy ww. pojazdu zleciła wykonanie kalkulacji, z której wynika, że wysokość szkody w uszkodzonym pojeździe wyniosła 8 585,55 zł. Powódka niniejszym pozwem dochodzi odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy kwotą wynikającą ze sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji, a kwotą wypłaconą przez pozwaną tytułem odszkodowania.

W dniu 3 listopada 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNC 3063/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że na skutek zgłoszenia szkody wszczęła i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w wyniku, którego decyzją z dnia 20 maja 2016 r. wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3 733,94 zł. Pozwana stwierdziła, że ustalony przez nią koszt naprawy pojazdu i wypłacona kwota odszkodowania pozwalały na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Odnosząc się do kosztorysu przedłożonego przez stronę powodową oświadczyła, że w jej ocenie stawka za roboczogodzinę w wysokości 110 zł/h jest stawką zawyżoną, odbiegającą od stawek rynkowych. Podniosła ponadto, że w naprawie winny zostać użyte części alternatywne ze względu na wiek pojazdu i fakt, że pochodzi on z importu indywidualnego oraz nie posiada historii serwisowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2016 r. samochód osobowy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego B. W. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...)_1 i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody częściowej i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 3 733,94 zł.

Dowód: decyzja pozwanej z dnia 20 maja 2016 r. (k. 21), kosztorys E.'s nr (...) (k. 22-24), akta szkody na płycie CD (k. 32).

Dnia 14 czerwca 2016 r. R. G. w drodze umowy cesji wierzytelności nabył od poszkodowanego B. W. wierzytelność wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 27 kwietnia 2016 r. Wierzytelność obejmowała różnicę pomiędzy pełnym odszkodowaniem należnym poszkodowanemu, a kwotą bezsporną otrzymaną już przez poszkodowanego od ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia drogowego. Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. poszkodowany poinformował o dokonanej cesji wierzytelności pozwaną.

Dowód: umowa cesji z dnia 14 czerwca 2016 r. (k. 18-19), zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności (k. 20).

R. G. w drodze umowy przelewu wierzytelności przelał na A. K. wierzytelność wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 27 kwietnia 2016 r. Pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. poinformowano o dokonanym przelewie wierzytelności pozwaną.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2016 r. (k. 16), zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelności (k. 17).

W dniu 3 października 2016 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności powódka (...) spółka akcyjna w organizacji nabyła wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową wyrządzoną w pojeździe S. (...) o nr rej. (...) od A. K.. Pismem z dnia 3 października 2016 r. poinformowano pozwaną o dokonanym przelewie wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 3 października 2016 r. wraz z pełnomocnictwem (k. 12, 14), zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelności (k. 13).

Powódka w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu zleciła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wykonanie kalkulacji naprawy, z której wynika, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 8 585,55 zł. Powódka uiszczyła z tytułu wykonania kalkulacji kwotę 615 zł netto.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 25-31), rachunek nr (...) (k. 34).

Biegły sądowy M. D. ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) na okres zaistnienia szkody tj. kwiecień 2016 r. na kwotę 5 682,07 zł brutto. W ocenie biegłego sądowego użycie w naprawie części alternatywnych, tzw. zamienników, nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

Uwzględnienie amortyzacji zderzaka i naprawa pokrywy silnika uszkodzonego pojazdu w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powódki nie była uzasadniona. W ocenie biegłego, gdyby taka konieczność zachodziła, to warsztat naprawczy zwróciłby na to uwagę, a zakład ubezpieczeń wykonałby drugie oględziny uszkodzonego pojazdu. Na podstawie dokumentacji zdjęciowej przedłożonej przez powódkę (k. 98-100) nie sposób ustalić wysokości zastosowanej amortyzacji, możliwe jest to tylko przy oględzinach pojazdu.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 71-89), ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego (k. 134-135).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak było jakichkolwiek powodów aby dowodom tym odmówić waloru rzetelności i prawdziwości.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego M. D.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoryczny i zostały należycie umotywowane. Wątpliwości strony powodowej zostały rozstrzygnięte przez biegłego w jego ustnej opinii uzupełniającej. Ustalenia opinii w zakresie wiadomości specjalnych zgodnie z art. 278 k.p.c. stanowią również podstawę ustaleń faktycznych Sądu w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z

nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodziła od strony pozwanej należności w wysokości 5 466,61 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną w pojeździe oraz poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy. Strona pozwana kwestionowała roszczenie powódki i podnosiła, że ta niezasadnie domaga się kosztów naprawy wskazując na konieczność zastosowania części oryginalnych w uszkodzonym pojeździe w sytuacji, gdy ze względu na wiek i stopień wyeksploatowania pojazdu zastosować powinno się części alternatywne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03 wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Nadto Sąd Najwyższy wskazał, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez

podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

W ocenie Sądu przeprowadzony w sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej wskazuje jednoznacznie, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2016 r. wyniosły 5 682,07 zł brutto. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zgodzić się należy ze stanowiskiem biegłego, że w przypadku naprawy z OC sprawy niezmiennie powinna być stosowana zasada współpracy z ubezpieczycielem, zatem nie sposób zmienić kwalifikację części z naprawy na wymianę bez powtórnych oględzin lub uzgodnienia z ubezpieczycielem. Wynika to również z obowiązku minimalizacji szkody.

Należne powódce odszkodowanie winno zatem wynieść 1 948,13 zł brutto ($5\ 682,07\ \text{zł} - 3\ 733,94\ \text{zł} = 1\ 948,13\ \text{zł}$).

W ocenie Sądu zgodnie ze stanowiskiem biegłego sądowego użycie w naprawie części alternatywnych, tzw. zamienników, nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany nie wykazał natomiast, że przed uszkodzeniem w dniu szkody pojazd miał zamontowane części inne niż oryginalne.

W przekonaniu Sądu zasadnym jest zasądzenie kosztów sporządzenia kalkulacji wykonanej na zlecenie strony powodowej. Zgodnie z orzecznictwem sądów strona może korzystać z prywatnych ekspertyz co wiąże się z ponoszeniem na ten cel wydatków. Tego rodzaju koszty są bowiem niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98§1 k.p.c.

Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, by poszkodowany miał obowiązek do naprawy samochodu używać tzw. zamienników. Poszkodowany może w ramach likwidacji szkody domagać się, by jego pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego, przy użyciu oryginalnych części do jego naprawy. Ponadto z opinii biegłego sądowego M. D. wynika, że wyłącznie użycie części oryginalnych pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego (k. 72). Zauważyć przy tym należy, że samochód jest rzeczą złożoną w stopniu znacznym. Dlatego też wymontowanie do niego w toku naprawy kilku czy kilkunastu nowych i oryginalnych elementów nie zawsze będzie powodować radykalny wzrost jego wartości, kwalifikujący się jako przesłankę wzbogacenia się właściciela.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w części, w związku z czym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 563,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi kwoty 1 948,13 zł od dnia 28 maja 2016 r., natomiast w zakresie kwoty 615 zł tytułem kosztów ekspertyzy udokumentowanych fakturą od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty. Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowił przy tym art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c.

W punkcie 2 sentencji wyroku oddalono powództwo w zakresie pozostałej kwoty.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki w sprawie składały się kwoty: 274 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) obowiązującego w dniu wniesienia powództwa w kwocie 2 400,00 zł. Do kosztów postępowania należy doliczyć kwotę kosztów opinii biegłego w sprawie 747,66 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały się kwoty: 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł. W związku z powyższym łączna kwota kosztów procesu wyniosła 5 855,66 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 47 %, a zatem 53 % powinno ją obciążyć. Pozwana powinna zatem zwrócić powódce kwotę 87,50 zł ($5\ 855,66\ \text{zł} \times 53\% = 3\ 103,50\ \text{zł}$; powódka poniosła natomiast kwotę 3 191 zł, zatem różnice winien ponieść pozwany), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk